

zelenem gaji oglasi, se vse razveseli; otroci eden drugemu pripovedujejo, eden drugega poprašujejo: kdo je že letos kukavico čul? Odrašeni fantje nosijo v žepu koliko toliko dnarjev, ter pravijo, da bodo celo leto dosti dnarjev imeli, ako bodo s polno mošnjo pervikrat kukavico kukati slišali i. t. d.

Al drugače se ceni kukavica pri Serbljih. Ona ne razveseli, ampak razžali. Serblji pripovedujejo, da je kukavica bila deklica in da je brata imela, kterege je strastno ljubila. Ko ji je pa on umerl, je tako dolgo za njim žalovala in se jokala, da se je v ptico pretvorila. Drugi pravijo, da je bratu zoperno bilo njeno klagovanje, tedaj jo je on preklel, in ona se je pretvorila v ptico. Zopet drugi pravijo, da se je Bog razserdil nad njo, kajti je tako žalovala po bratu, kterege ji je on bil vzal, pa da jo je zategadel pretvoril v ptico. — Zato pa še dandanašnji vsaka Serbkinja, ktera je brata zgubila, milo zajoče, ako kukavico začuje, da kuka. (Vuk rečnik str. 350). Ako hoče kdo reči, da je kaj neugodno, pravi: „To je kukavno.“ — „Ja sam kukavica!“ uzdihne oni, ki ga je nesreča zadela.

A. K. Cestnikov.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Dunaja 30. nov. T — k. — 23. dan t. m. smo doživeli spet slovansko besedo, pri kateri se je sošlo dokaj verlih naših rojakov. Pevci naši so tudi prav lepo zapeli „Savico“ in „Oj talasi“, ktere pesmi ste vsem tako dopadle, da ploskanja bilo ni ne konca ne kraja. Radostno smo brali v „Novicah“, da se bode očetu slovenskega pesništva, verlemu začetniku slovnika domačega, ljubljenu Valentinu Vodniku v Ljubljani napravil spominek, al — vbodlo nas je v serce vse tukajšne Slovence, ko smo brali, da bukve Vodniku v spominek bojo mnogojezičen „quodlibet“, kateri se nikakor ne bo ujemal s tem, kar je Vodnik sam „Moj spominek“ imenoval, pevajoč:

Kar mat je vučila,	Latinske, helenske,
Me mika zapét,	Tevtonske učim,
Kar starka zložila,	Za pevke slovenske
Je lično posnét.	Živim in gorim!

Vsaka reč se najbolje prileže na svojem mestu. Vodnikova slava, če tudi zgodovinskih njegovih del ne prezremo, vendar le obstaja v pesmih njegovih in v tem, kar je doveršil za slovenski jezik, za to naj bi se mu „album“ posvetil v slovenskem jeziku, — saj je on sam pel:

Versača Parnasa
Zgol svojega znam,
Inaciga glasa
Iz gosli ne dam!

Iz Teržiča zvemo novico, kam da Kranjec ne gré. Gospod Viktor Pogačnik, ondašnji rojak, ki je pred služil pri tergovstvu v Terstu in Benedkah, in si je prilastil vednost osmerih jezikov, je zdaj v Kalkuti v Indii, v službi pri ondašnji morski luki; njegovo pismo od onod sicer ne obsega vojskinih zadev, pred ko ne zavoljo ukanega molčanja, ampak le domače posebne reči.

Iz Ljubljane 4. nov. — Nj. Ekscelencia, c. k. deželni poglavar, gospod grof Chorinsky, so vsled Najvišjega zaukaza od 23. novembra t. l. z razglasom od 29. pr. m. prebivavce krajnske dežele povabili, od tako grozne nesreče zadetim Megunčanom z milimi darovi pomagati.

Novičar iz raznih krajev.

Brati je, da se je prenarodbe v avstrijski civilni pravdi nadjati, ktere potrebo je c. kr. pravosodno ministerstvo neki samo spoznalo, in komisija je postavljena

iz urednikov tega ministerstva, sodnikov in advokatov. — M o g u n š k a nezgoda je v mnogih krajih pazljivost na nevarnost zbudila, ktero zamore smodnik vzrokovati. Začeli so se tedaj že tu in tam posvetovati, kako bi se dalo prihodnje takim nesrečam v okom priti, kolikor je v človeški moči. Pa res! skorej bi bilo misliti, da se je nemila osoda zarotila, da mora po smodniku ljudi in njih premoženje pokončevati. Že zopet imamo tako žalostno novico povedati. 29. novembra zjutraj o poltreh je namreč v Vincennes na Francozkem se v taboru smodnik unel. Drugi dan so našli trupla treh ubitih, 15 družih je bilo pa še zasutih! — Navadno imajo v dotičnih deželah državne zборе v pozni jeseni ali pa perve tedne novega leta. V mnogih državah so že zbrani. Enako so tudi v Parizu 28. nov. postavodajni zbor pričeli, kteremu je grof Morny predsednik. V pričetku zbora, kateri je iz novih voljencov sestavljen, je omenil imenovani predsednik velikosti francozkega cesarstva in veljavnosti, ktero si je ondašna politika v celi Evropi pridobila. Redovne seje bo začel še le 18. januarja 1858 ta zbor, kterege bo cesar sam odperl. — 29. julija t. l. je poskusil Mazzini po svoji navadi, Italio pod svoj koš spraviti, kar mu je pa spodletelo. V Genovi je bil začetek pa tudi konec tega. On sam je, kakor vselej, peté odnesel, njegove derhali so jih pa v Genovi več zajeli. Višja sodnija v Genovi je 13. nov. izrekla, da se ima zoper 41 teh oslepljencov pravda osnovati, kar se je tudi zgodilo. Ob enem so 8 zapertih izpustili, več družih vdeležencov imenovane prekucijske skušnje je pobegnilo. Zoper 22 teh je izdala sodnija povelje, jih zasledovati in zapreti. Sodna obravnava še ni sklenjena. — Španjska kraljica Izabela je porodila 28. nov. sinčka. Ta prigodek je za celo kraljestvo velike važnosti in Španjolom je zasijalo upanje, da bodo zopet kdaj kralja imeli — če božja previdnost kaj drugega ne sklene z življenjem kraljevega novorojenčka. — V Lizabonu ameriški mačuh zopet huje mori ljudi in tudi visokim ne prizanaša. Tako je zadušil ondašnjega patriarha kardinala, kterege so 21. nov. z veliko slovesnostjo pokopali. Več kot 30,000 ljudi je iz mesta pobegnilo in bolezen je še dan za dnevom hujsa. — Rusovska armada bo oddala po zmanjšanju 300 oficirjev, 200 tavžent vojakov, 80 tavžent kantonistov, to je, sinov vojakov, ktere država redi in v posebnih šolah uči. — Iz Carigrada pišejo, da je neka kurdiška princeznja, Carga-Hanum, v noči med 10. in 11. oktobra osmerčke rodila, in sicer 5 fantkov in 3 deklice. Silno radi bi o tem še kaj več zvedli. — Iz Srbije beremo v „Agr. Ztg.“: Očitno nekaj tlači vse belogradske prebivavce, nad čimur se tudi tujci spogledujejo. Tudi si ljudje v ušesa šeptajo, da po deželi nikjer ni take dovoljnosti viditi, kakor si nekteri domišljujejo in je o tem tu in tam brati. Prihodnost mora pokazati, pri čem da smo. — Dopisi iz Černe gore od 19. nov. govore: V naši deželici gospoduje strah s plahoto. Kolikor bolj se kak knezov prijatelj s preganjanjem sprotnikov obnaša, toliko večjega poslavljenja je gotov. Pretečeni teden je prejelo 17 ljudi vitežki križ Danielovega reda, med kterimi jih ni malo, kateri si še kervi niso zmili z rok, s kterimi so svoje najbližnje morili. To se piše iz Kotara. Najnovejši časnikarji še groznejše življenje Černogorcov popisujejo. Bodi si brat ali kdor kolj; dosti je, da je ovaden prijateljstva stranke, ki s Turki vleče. Pregnanstvo iz dežele in beraška palica mu je znamenje na herbtu, in srečen, kdor more odtegniti peté iz grozovitih gorá, po kterih skalah se ne razlega nič družega, kakor jok in stok, osumljevanje in izdaja; po kterih moči in gnoji kri umorjenih pešico zemlje, kateri Bog daj kmalo sonce miru in sprave! — Kitajci so se, kakor novičarji pišejo, zapri-segli, kristjane preganjati, bodi si kakor kolj.